

“ความฝันอันดำมืด ความตึงเครียดที่คุกรุ่น
ความรุนแรงอันเย็นเขือก...นิยายเกาหลี่ใต้เล่มนี้คือการเฉลิมฉลอง...
เต็มไปด้วยอารมณ์เร่าร้อน การกระตุ้นเร้า และความรุนแรง
เติมเปี่ยมด้วยภาพอันทรงพลัง สีฉูดฉาดตื้นตะลึง
และคำถามอันท้าทายจิตใจ...ประโยชน์ต่อประโยชน์
เดอะเวเควอเรียลัน คือประสบการณ์การอ่านที่ไม่ธรรมดา”
— *The Guardian*

“มุมมองอันซับซ้อนและน่าสะพรึงกลัวต่อการตัดสินใจ
ที่ดูเหมือนเรียบง่ายแต่ส่งผลกระทบต่อหลายชีวิต...
ในโลกที่ร่างกายของผู้หญิงถูกจับจองอยู่เสมอ
ความปรารถนาที่จะหลบซ่อนอยู่ภายในตัวเองของตัวละครเอกนั้น
ชวนค้นเคหอย่างน่าทึ่ง”
— *Vanity Fair*

“เหนือจริง...การผสมผสานอันน่าหลงใหล
ระหว่างเพศกับความรุนแรง”
— อเล็กซานดรา อัลเทอร์, *The New York Times*

“นักเล่าเรื่องที่มีพรสวรรค์เท่านั้นจึงจะทำให้คุณรู้สึกแปลกแยก
ต่อร่างกายตัวเองได้เช่นนี้ ฮันกิงและนิยายเรื่องแรก
ที่ได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษของเธอทำให้ฉันกระวนกระวาย
ทั้งอดีตและเหนือจินตนาการในเวลาเดียวกัน”

— *Chicago Tribune*

“เดอะเวกเกอร์เรียน มีความเป็นสากลอันแปร่งประหลาด
ที่ฝังลึกลงไปใฝ่ห้วงของคุณ
และตราตรึงอยู่อย่างนั้นโดยไม่แบ่งแยกเชื้อชาติหรือเพศ”

— ลอรา มิลเลอร์, *Slate*

“เรื่องราวจนหัวลูกที่งามสง่ากว่าบิดาบี๊วนี้
ว่าด้วยอำนาจและความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจกับตัวตน
น่าสะพรึงกลัวอย่างยอดเยี่ยมที่สุด”

— *Elle*

page

เดอะเวจอกเทรียน

채 식 주의 자

ฮันกัง

เขียน

มินตรา อินทรารัตน์

แปล

“ระหว่างที่ผมทำรีโมทโทรทัศน์ไว้แล้วนอนหลับไปก็มาตลอดทั้งบ่าย
ภรรยาจะเอาแต่หมกตัวอยู่ในห้องของตัวเอง คงทำงานหรือไม่ก็อ่านหนังสือ
สิ่งที่พอเรียกได้ว่าเป็นงานอดิเรกของภรรยามีแค่การอ่านหนังสือเท่านั้น”

- ฮันกัง

การอ่านดีจากรากเหง้าชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา นวนิยายเรื่องนี้ได้รับการจดจำในฐานะผลงานที่ได้รับรางวัล International Booker Prize 2016 และตลอดหลายปีหลังจากนี้ นวนิยายเรื่องนี้ก็ได้รับการจดจำในฐานะผลงานสร้างชื่อของนักเขียนหญิงชาวเอเชียคนแรกที่ได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรม แต่หากจะต้องนิยามอย่างเรียบง่ายและตรงไปตรงมาที่สุด นวนิยายเรื่องนี้คืองานศิลปะอันงดงามที่เข้าถึงหัวใจของ “ความเจ็บปวด”

เรื่องสั้นสามตอน สีส้มเสียง ซึ่งประกอบขึ้นเป็นนวนิยายเรื่องนี้ต่างบอกเล่าเรื่องราวอันเป็นเอกเทศแต่ผูกความเจ็บปวดบางอย่างร่วมกันเอาไว้ โดยเริ่มต้นจากเรื่องราวของหญิงสาวที่ตัดสินใจเลิกกินเนื้ออย่างกะทันหัน อันก้ำกัยทอดความเจ็บปวดนั้นด้วยภาษาที่เรียบง่าย งดงาม แต่ดิบเถื่อนบาดลึกและเย็นเยือกถึงชั่วหัวใจ ระหว่างบรรทัดล้วนนำมาซึ่งคำถามทั้งต่อเรื่องราวและต่อตัวผู้อ่าน ว่าความเจ็บปวดนั้นเกิดขึ้นและดำเนินไปเพียงเพราะคนคนหนึ่งตัดสินใจเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตตัวเอง หรือความเจ็บปวดนั้นดำรงอยู่มาเนิ่นนานแล้ว เพียงแต่เพิ่งจะถูกปลดสลักและปะทุขึ้นมาผ่านความเปลี่ยนแปลงนั้นกันแน่

ตลอดหลายปีที่ผ่านมาและตลอดหลายปีต่อจากนี้ นวนิยายเรื่องนี้จะยังคงถูกอ่าน ตีความ ให้ความหมายและคำอธิบายหลากหลายต่อความเจ็บปวดอันเป็นสากลแต่เข้มข้นด้วยบริบทเฉพาะของสังคมเอเชียอย่างนี้เรื่อยไป ด้วยองค์ประกอบมากมายที่ล้วนควรค่าแก่การตีความและการได้ลองสัมผัสประสบการณ์จากการอ่านสักครั้ง แต่หากสุดท้ายจะต้องตอบอย่างเรียบง่ายว่าทำไมเราจึงควรได้อ่านนวนิยายเรื่องนี้ คำตอบก็คือความเจ็บปวดนั้นล้วนมีความเจ็บปวดของเราทุกคนซ่อนอยู่

คำนำผู้แปล

ฉันได้รู้จักผลงานของนักเขียนฮันกักรั้งแรกเมื่อเกือบสิบปีก่อนจากเรื่อง *Greek Lessons* ด้วยการแนะนำของเพื่อนชาวเกาหลี เพราะช่วงนั้นเป็นช่วงที่กระแสมนิยมของนักเขียนฮันกักรั้งพัดพาไปทั่วประเทศเกาหลีใต้จากการเป็นนักเขียนเกาหลีคนแรกที่ได้รับรางวัลแมนบู๊เกอร์ หลังจากนั้นมาฉันก็มีโอกาสได้อ่านผลงานเรื่องอื่นๆ อย่างผลงานเด่นคือ *The Vegetarian*, *Human Acts* และเรื่องล่าสุดคือ *Do Not Bid Farewell* มีเพื่อนหลายคนบอกว่าผลงานของนักเขียนฮันกักรั้งเป็นงานที่ทำให้จำอ่านได้ยาก เนื่องจากการบรรยายถึงฉากที่สมจริง อีกทั้งบรรยากาศในเรื่องยังมีดหม่นและชวนหดหู่ นับเป็นโชคดียิ่งที่ฉันไม่ได้อ่อนไหวกับเรื่องแบบนั้นเท่าไร ทำให้ได้ติดตามอ่านผลงานของนักเขียนหลายเล่ม แต่แน่นอนว่าฉันเองก็สัมผัสได้ถึงความเย็นเยือกและมักจะรู้สึกได้ถึงความเงิบงั้นที่ส่งต่อออกมาผ่านตัวหนังสือในทุกๆ เล่ม อาจเพราะเหตุนั้น ความเจ็บปวดของชีวิตที่ถูกถ่ายทอดออกมาจึงยิ่งบีบเค้นหัวใจ แม้แรกเริ่มตัวละครจะดูห่างไกลจากตัวเราเหมือนกำลังอ่านเรื่องราวของคนแปลกหน้า แต่เมื่อถึงจุดหนึ่งนักเขียนกลับทำให้มีอารมณ์ร่วม

ไปว่า “เธอ” หรือ “ฉัน” ที่ปรากฏในเรื่องคือตัวฉันเอง

ปีนี้กระแสความนิยมในผลงานของนักเขียนฮันกังได้ก่อตัวขึ้นอีกครั้งจากการเป็นนักเขียนเจ้าของรางวัลโนเบล แต่แตกต่างไปจากตอนที่ฉันได้อ่านผลงานเล่มแรกตรงที่คราวนี้ไม่ได้จำกัดอยู่แค่ในเกาหลีใต้แล้ว ฉันหวังว่าเราจะได้อ่านผลงานของนักเขียนเจ้าของรางวัลโนเบลท่านนี้ต่อไปเรื่อยๆ ในอนาคต ถึงแม้ว่าหลังอ่านจบแล้ว ความเจ็บปวดจะยังคั่งค้างอยู่ในใจไม่หายไปไหน แต่อย่างน้อยก็ให้ระลึกไว้เสมอว่า ความเจ็บปวดนั้นถูกต้องดีแท้ให้หลายคนได้ร่วมรับรู้และจดจำไปพร้อมกับเราแล้ว

มินตรา อินทรารัตน์

สารบัญ

คนกินมังสวิรัต	1
ปานมองโกเลีย	67
เปลวต้นไม้	159

ส่งท้ายจากผู้เขียน ฉบับใหม่	240
ส่งท้ายจากผู้เขียน	242
เกี่ยวกับผู้แปล	246

ทดลองอ่าน

คนกินมังสวิรัต

ทุกสัปดาห์อ่าน

*

ผมไม่เคยคิดว่าภรรยาเป็นคนที่มีความพิเศษอะไรเลย กระทั่งเธอเริ่มกินมังสวิริติ ถ้าให้พูดตามตรง ตอนเจอภรรยาครั้งแรก เธอไม่ดึงดูดผมเลยด้วยซ้ำ ด้วยความสูงปานกลางที่ไม่สูงไม่เตี้ย ผมบ๊อบที่ไม่ยาวไม่สั้น ผิวค่อนข้างขาวเหลืองที่ไม่เรียบเนียน ตาชั้นเดียว โหนกแก้มที่หุ่นเล็กน้อย เธอสวมเสื้อผ้าสีพื้นราวกับกลัวว่าตัวเองจะดูมีเอกลักษณ์ สวมรองเท้าเคชชูส์สีดำที่ออกแบบอย่างเรียบง่ายที่สุด เดินมายังโต๊ะที่ผมรออยู่ด้วยย่างก้าวที่ไม่เร็วไม่ช้า ไม่ได้เปี่ยมด้วยพลัง แต่ก็ไม่ได้อ่อนแรง

ผมแต่งงานกับเธอเพราะเธอดูไม่มีข้อเสียด้านใดเป็นพิเศษ เช่นเดียวกับที่ดูไม่มีเสน่ห์ด้านใดโดดเด่น นิสัยธรรมดาของเธอก็ไร้ความแปลกใหม่ ไร้ไหวพริบลักแหลม ทั้งยังไร้ความสง่าผ่าเผยนั้นทำให้ผมสบายใจ ผมไม่จำเป็นต้องสร้างมีภูมิความรู้เพื่อคว้าหัวใจเธอ ไม่ต้องลู่กลิ้งล่อนว้างไปไม่ทันเวลานัด ไม่ต้องห่อเหี่ยวจากการเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับผู้ชายในแค็ตตาล็อกแฟชั่นด้วย ไม่ว่าจะเป็นพุงที่เริ่มยื่นออกมาตั้งแต่ช่วงอายุยี่สิบกลางๆ ขาและต้นแขนที่พยายามเท่าไรก็ไม่มียาลัมเนื้อ รวมถึงอวัยวะเพศ

ขนาดเล็กอันเป็นต้นเหตุของปมด้อยที่ไม่มีใครรู้ ทั้งหมดล้วนไม่ใช่
เรื่องที่เราจะใส่ใจสักเท่าไรนัก

ผมเป็นพวกไม่ชอบอะไรที่ดูมากเกินไป สมัยเด็กผม
เคยรับบทเป็นหัวใจที่มักจะหิวลูกกะจ๊อกอายุน้อยกว่าตัวเอง
สองสามปีไปไหนมาไหนด้วย พอโตขึ้นก็สมัครเข้ามหาวิทยาลัย
ที่จะได้รับทุนการศึกษาเพียงพอต่อความต้องการของผม แล้วก็
พึงพอใจกับเงินเดือนจำนวนไม่น้อยในบริษัทเล็กๆ ซึ่งให้ความ
สำคัญต่อความสามารถที่ไม่ได้ยิ่งใหญ่อะไรของผม การแต่งงาน
กับผู้หญิงที่ดูธรรมดาที่สุดในโลกจึงเป็นตัวเลือกที่ปกติมาก พวก
ผู้หญิงสวย ฉลาด อ่อนหวานจนสะกดตา หรือลูกสาวของ
ครอบครัวมั่งคั่งล้วนน่าอึดอัดสำหรับผมมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

เธอทำหน้าที่ภรรยาธรรมดาๆ ได้อย่างไม่ยากเย็นตาม
ที่ผมคาดหวังไว้ เธอจะตื่นทุกหกโมงเช้า ลูกขึ้นมาเตรียมอาหาร
มื้อเช้าที่ประกอบไปด้วยข้าว ชุป และเนือปลาหนึ่งชิ้นให้
ช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในครอบครัวด้วยงานพาร์ทไทม์ที่ทำมาตลอด
ตั้งแต่สมัยยังโสด แม้จะแค่เล็กน้อยก็ตาม เธอทำงานเป็นครูผู้ช่วย
ของสถาบันสอนคอมพิวเตอร์กราฟิกที่ตนเคยเรียนหนึ่งปี แล้ว
ก็รับงานฟรีแลนซ์เต็มบทพูดใส่บอลลู่นข้อความในการ์ตูนเล่ม
มาที่บ้าน

ภรรยาจัดว่าเป็นคนพูดน้อย น้อยครั้งที่เธอจะร้องขอ
อะไรจากผม ไม่ว่าผมจะกลับบ้านดึกแค่ไหนเธอก็ไม่เคยก้าวกาย

วันหยุดวันไหนที่บังเอิญได้อยู่ด้วยกัน เธอก็ไม่เคยร้องขอให้เราออกไปข้างนอก ระหว่างที่ผมทำรีโมตโทรทัศน์ไว้แล้วนอนกลิ้งไปกลิ้งมาตลอดทั้งบ่าย ภรรยาจะเอาแต่หมกตัวอยู่ในห้องของตัวเอง คงทำงานหรือไมก็อ่านหนังสือ สิ่งที่เราเรียกได้ว่าเป็นงานอดิเรกของภรรยามีแค่การอ่านหนังสือเท่านั้น แต่หนังสือที่ว่าส่วนใหญ่เป็นหนังสือที่ดูน่าเบื่อจนแค่เห็นหน้าปกก็ไม่อยากเปิดอ่านแล้วด้วยซ้ำ เธอจะเปิดประตูออกมาแค่เวลาอาหาร จากนั้นก็ทำอาหารเจียบๆ ไม่พูดไม่จา ความจริงการใช้ชีวิตอยู่กับภรรยาแบบนี้ย่อมไม่มีทางรื่นรมย์อยู่แล้ว แต่ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ผมเหนื่อยหน่ายเหล่าภรรยาของเพื่อนร่วมงานที่โทรศัพท์มาหาวันละหลายครั้งและพวกภรรยาที่ชอบบ่นสามีเป็นประจำจนมีปากเสียงกันไวววาย ผมจึงนึกขอบคุณเธอ

สิ่งเดียวที่พูดได้ว่าภรรยาแตกต่างไปจากคนอื่นก็คือเธอไม่ชอบบรา ช่วงเวลาสั้นๆ ที่เราคบหากันอย่างไร้ความหวือหวา ผมเคยบังเอิญเอามือไปแตะหลังเธอ พอรู้ว่าไม่มีสายบราได้สเวตเตอร์ก็เกิดอารมณ์เล็กน้อย ผมเฝ้าสังเกตการกระทำของเธอด้วยสายตาอีกแบบอยู่ครู่หนึ่งเพื่อดูว่าเธอกำลังส่งสัญญาณอะไรบางอย่างให้หรือเปล่า ผลจากการเฝ้าสังเกตคือเธอไม่ได้ส่งสัญญาณใด ๆ ทั้งสิ้น หากไม่ใช้การส่งสัญญาณ แปลว่าเป็นความขี้เกียจหรือความไม่ใส่ใจฉันหรือ ผมไม่เข้าใจเลย หน้าอกหน้าใจของเธอที่ไม่ได้นำมองนัก และความจริงที่ว่าเธอช่างไม่เหมาะ

กับการไม่สวมบราเอาเสียเลยทำให้ผมคิดว่าการสวมบราเสริมฟองน้ำหนาๆ ไปไหนมาไหนยังจะช่วยรักษาหน้าให้ผมเวลาพาเธอไปเจอเพื่อนๆ มากกว่าด้วยซ้ำ

หลังแต่งงาน ภรรยาไม่สวมบราเลยเวลาอยู่บ้าน เธอจะสวมมันแค่ตอนออกไปข้างนอกเป็นเวลาล้านๆ ในฤดูร้อน เพราะกลัวจะเห็นยอดถันที่นูนขึ้นมาเป็นวงกลม แต่ไม่ทันถึงหนึ่งนาทีดี เธอก็จะปลดตะขอบรา ต่อให้สวมเสื้อผ้าสีอ่อนเนื้อบางหรือเสื้อที่เข้ารูปเล็กน้อยซึ่งทำให้เห็นได้ชัดเจนว่าไม่ได้ติดตะขอบราอยู่ เธอก็ไม่สนใจ พอผมต่อว่า เธอจะหยิบเอาเสื้อก็มาสวมทับแทน แม้อยู่ในช่วงที่อากาศร้อนอบอ้าวเหมือนฤดูร้อน ภรรยาแก้ตัวว่าเธออึดอัด บรรทัดหน้าอกจนทนไม่ไหว ผมไม่เคยสวมบรา จึงไม่มีทางรู้ว่าการสวมบราชวนให้หายใจไม่ออกมากแค่ไหน แต่ที่แน่ๆ คงไม่มีผู้หญิงคนไหนเกลียดบราเท่าภรรยาอีกแล้ว เธอไวต่อสิ่งเร้าจนผมประหลาดใจ

นอกจากเรื่องนั้นแล้ว ทุกอย่างก็ราบรื่นดี เราแต่งงานกันเข้าปีที่ห้าแล้ว แต่เพราะไม่ได้รักกันปานจะกลืนกินมาตั้งแต่ต้น จึงไม่มีอะไรให้เบื่อกันายเป็นพิเศษ เราผัดวันที่จะมีเจ้าตัวน้อยเรื่อยมากระทั่งซื้อห้องในอพาร์ทเมนต์แห่งนี้เมื่อฤดูใบไม้ร่วงปีที่แล้ว นี่ก็ถึงเวลาได้ยินคำว่าพอแล้วไม่ใช่หรือ ถึงอย่างนั้นผมก็ได้แต่คิด ผมไม่เคยจินตนาการเลยว่าการใช้ชีวิตของพวกเราจะเปลี่ยนแปลงไปแม้แต่นิดเดียว จวบจนได้เห็นภรรยาสวม

ชุดนอนยีนอยู่ในครัวช่วงรุ่งสางวันหนึ่งของเดือนกุมภาพันธ์
ที่ผ่านมา

*

“ยีนทำอะไรอยู่”

ผมกำลังจะเปิดไฟในห้องน้ำ แต่ก็เปลี่ยนใจแล้วเอ๋อถาม
ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณตีสี่ ผมตื่นเพราะโซจูหนึ่งขวดครึ่ง
ที่ดื่มตอนสังสรรค์กับที่ทำงานทำให้ปวดปัสสาวะและกระหายน้ำ
ขึ้นมาพร้อมกัน

“หืม ถ้าทำอะไรอยู่”

ผมสัมผัสได้ถึงความหนาวเย็นชวนขนลุกขณะมองไปยัง
ภรรยาที่ยีนอยู่ ความว่างเปล่าและความมึนเมาหายไปเป็นปลิดทิ้ง
ภรรยาที่นั่งไม่ขยับเขยื้อนขณะมองตรงไปยังตู้เย็น แม้จะแยกแยะ
สีหน้าจากใบหน้าด้านข้างที่จมอยู่ในความมืดไม่ได้ แต่อะไร
บางอย่างกลับทำให้ขนลุก เส้นผมหนวดดำไม่ผ่านการย้อมสี
ของเธอกระเซอะกระเซิงไม่เป็นทรง ปลายชุดกระโปรงนอนสีขาว
ยาวกรอมข้อเท้าม้วนขึ้นเล็กน้อยเหมือนเคย

อากาศในห้องครัวค่อนข้างเย็นต่างจากห้องนอน ปกติแล้ว
ภรรยาที่ขึ้นหนาวคงจะรีบทาเลื้อยคาร์ดิแกนและรองเท้าแตะบุขน
มาสวม แต่ไม่รู้ว่าเธอยืนอยู่อย่างนั้นนานเท่าไรแล้ว ยีนนิ่ง

ด้วยเท้าเปล่า สวมชุดนอนตัวบางสำหรับช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง รวากับไม่ได้ยินเสียงใด รวากับมีคน-หรืออาจจะ เป็นผี-ที่ผมมองไม่เห็นอยู่ตรงตู้เย็น

อะไรกัน หรือจะเป็นโรคละเมอหลับฝันที่เคยได้ยินผู้คนพูดถึงกัน

ผมเดินไปหาภรรยาที่ยืนหันข้างนั่งเหมือนรูปปั้นหิน

“เป็นอะไรไป นี่คุณทำอะไร...”

เมื่อผมวางมือลงบนไหล่ของภรรยา เธอรับรู้ปฏิกิริยาจนผมประหลาดใจ เธอไม่ได้ใจลอย แต่รับรู้ได้ทุกอย่าง ตั้งแต่ตอนผมเดินออกมาจากห้องนอน เอ๋ยถาม แล้วก็เดินไปหา เธอแค่ไม่สนใจ เหมือนบางครั้งที่จดจ่ออยู่กับละครรอบดึกแล้วแสร้งทำเป็นไม่เห็นกันทั้งที่ได้ยินเสียงผมกลับมาบ้าน มีอะไรดึงดูดให้เธอหมกมุ่นอยู่กับผ้าตู้เย็นสีทึมเทาความจุสี่ร้อยลิตรในห้องครัวมืดมืดตอนตีสี่อย่างนั้นหรือ

“ที่รัก!”

ผมมองใบหน้าด้านข้างของเธอที่ปรากฏในความมืด นั่นเป็นสีหน้าที่ผมเพิ่งเคยเห็นครั้งแรก เธอปิดปากเงียบ แหวดตาส่องประกายเย็นชา

“...ฉันฝัน”

เสียงเธอดังชัดถ้อยชัดคำ

“ฝันหรือ พูดเรื่องอะไรนะ นี่มันก็ไม่กี่ยามแล้ว”

เธอหันมาหาผมแล้วเดินช้า ๆ ไปยังห้องนอนที่เปิดประตูทิ้งไว้ ทันทีที่ก้าวพ้นธรณีประตูก็เอื้อมมือมาข้างหลังแล้วปิดประตูเงียบ ๆ ผมยืนอยู่ในห้องครัวอันมืดมิดเพียงลำพังพลางมองไปยังประตูห้องที่กลืนกินแผ่นหลังขาวของเธอ

ผมเปิดไฟห้องน้ำแล้วเดินเข้าไป อากาศหนาวติดลบราว ๆ ลิบองศาต่อเนื่องกันมาหลายวัน ผมเพิ่งอาบน้ำไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน รองเท้าแตะที่น้ำกระเซ็นใส่ยังเปียกจนเย็นเฉียบ ผมสัมผัสได้ถึงความสะดวกสบายของฤดูกาลอันเหน็บหนาวจากช่องพัดลมระบายอากาศสี่ตำแหน่งเหนืออ่างอาบน้ำ จากกระเบื้องสีขาวที่พื้นและผนัง

เมื่อกลับเข้าไปยังห้องนอน ผมไม่ได้ยินเสียงใด ๆ จากฝั่งที่ภรรยาของตนนอนอยู่จนเหมือนห้องนี้มีผมอยู่คนเดียว แน่หนอนว่าผมเข้าใจผิด พอเงยหูฟังดี ๆ ก็แว่วเสียงถอนใจแผ่วเบา ไม่เหมือนเสียงหายใจของคนที่หลับแล้ว หากยื่นมือออกไปผมคงจะแตะถูกเนื้ออุ่น ๆ ของเธอ แต่ผมกลับสัมผัสเธอไม่ได้อย่างไรเหตุผลผมไม่อยากแม้แต่จะพูดคุยกับเธอ

*

ผมนอนซุกอยู่ใต้ผ้าห่ม รู้สึกเหมือนไม่อาจรับรู้ความเป็นจริงได้อยู่ครู่หนึ่ง ขณะเหม่อลอยมองแสงแดดยามเช้าของฤดูหนาว

สาตสองทะเลผ่าม่านสีขาวยาวเข้ามาในห้อง วินาทีที่ผงกศีรษะขึ้นเล็กน้อยแล้วเห็นนาฬิกาติดผนัง ผมพลันกระดุ้งตัวขึ้นแล้วพรวดพราดออกไปทางประตูทันที ภรรยาอยู่หน้าตู้เย็นในครัว

“บ้าไปแล้วหรือ ทำไมถึงไม่ปลุกกันละ ตอนนี่ก็โหมงกี้ยามแล้ว...”

ผมชะงักเพราะทำเหยียบลงบนอะไรบางอย่างลุ่มนุ่มนิ่ม แสบไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง

ภรณานั่งยองๆ ในชุดนอนชุดเดียวกับเมื่อคืนนี้ ผมชี้ฟูกระเซอะกระเซิง รอบกายรายล้อมไปด้วยบรรจุภัณฑ์พลาสติกสีขาวและดำเกลื่อนกลาดพื้นครัวจนไม่มีที่ให้เหยียบเท้าลงไป ทั้งเนื้อวุ้นและหมูสามชั้นสำหรับทำชาบู ข้าวสองชั้นใหญ่ หมักในถุงซิปล็อก ปลาไหลอย่างดีที่แม่ยายเพิ่งส่งมาจากชนบท เมื่อไม่นานมานี้ ปลาจวดเค็มที่มัดรวมกันไว้ด้วยเชือกสีเหลืองเกี้ยวแซ่แข็งที่ยังไม่ได้แกะ และห่อของมากมายที่ไม่รู้ว่าข้างในคืออะไร ภรรยาทำอะไรเสียงกุกกัก เธอกำลังหยิบวัตถุดิบเหล่านั้นใส่ถุงขยะขนาดใหญ่ที่ละชั้น

“นี่คุณทำอะไรของคุณนะ!”

สุดท้ายผมก็สติขาดผิงและตะคอกเสียงดัง เธอยังคงไม่แะแสะผมเหมือนเดิมพลาญหยิบห่อเนื้อสัตว์ใส่ลงไปในถุงขยะทั้งเนื้อวุ้นและเนื้อหมู โกว่เป็นตัวที่สับมาแล้ว ปลาไหลทะเลที่ตีมูลค่าได้อย่างน้อยสองแสนวอน

“คุณเสียสติไปแล้วหรือ ทำไมจะเอาทั้งหมดนี้ไปทิ้งล่ะ”

ผมวิ่งฝ่าดงฝูงพลาสติกเข้าไปหากรรยาแล้วกระซอกข้อมือของเธอ กรรยาแรงแยอย่างคาดไม่ถึง ผมต้องออกแรงจนใบหน้าร้อนผ่าวจึงจะทำให้เธอปล่อยฝูงพลาสติกได้ กรรยาใช้มือซ้ายหวดข้อมือขวาที่แดงขึ้นแล้วพูดด้วยน้ำเสียงใจเย็นเหมือนเคย

“ฉันฝัน”

เรื่องนั้นอีกแล้ว กรรยาสบตาผมอย่างไม่หวั่นไหวแม้แต่หยดตอมนั่นเอง โทรศัพท์มือถือของผมก็ดังขึ้น

“โอ้เว้ย!”

ผมเริ่มคันเสื้อนอกที่โยนทิ้งไว้บนโซฟาในห้องนั่งเล่นเมื่อคืนนี้ คำว่าเอาโทรศัพท์มือถือที่กำลังสั่นไว้ได้ตอนคันกระเป๋าด้านในช่องสุดท้าย

“ขอโทษครับ พอดีที่บ้านผมมีเรื่องด่วน...ขอโทษจริง ๆ ครับ ผมจะรีบไปถึงให้เร็วที่สุด ไม่ครับ ผมไปได้เลย อีกเดี๋ยว... ไม่ครับ ทำแบบนั้นไม่ได้นะครับ รอผมสักนิดเถอะ ขอโทษจริงๆ ครับ ครับ ผมไม่มีอะไรจะแก้ตัว...”

ผมพับปิดฝาโทรศัพท์แล้ววิ่งเข้าห้องน้ำ โกงหนวดอย่างรีบเร่งจนได้ผลมาสองผล

“ไม่มีเสื้อเชิ้ตที่รัดไว้เลยหรือ”

ไม่มีคำตอบ ผมสับสนคำหยาบไม่หยุดกลางคันตะกร้าผ้าที่ยังไม่ได้ชักหน้าห้องน้ำจนเจอเสื้อเชิ้ตที่โยนลงไปเมื่อวานนี้

โชคดีที่มีรอยยับไม่มาก กระทั่งตอนที่ผมเอาเนกไทคล้องคอไว้ ลวกๆ เหมือนผ้าพันคอ สวมถุงเท้า หยิบสมุดโน้ตและกระเป๋า สตางค์ เธอก็ยังก้มไม่ออกมาจากห้องครัว ผมต้องไปทำงานโดย ไม่มีภรรยาช่วยดูแลและเดินออกมาส่งเป็นครั้งแรกหลังแต่งงาน ได้ห้าปี

“บ้าไปแล้ว เสียสติไปหมดแล้ว”

ผมพยายามยัดเท้าทั้งสองลงไปในรองเท้าหนังหัวแหลม ที่เพิ่งซื้อเมื่อไม่นานมานี้แล้วผลักประตูหน้าบ้านเดินออกไป หลังจากเห็นแล้วว่าลิฟต์จอดอยู่ที่ชั้นบนสุด ผมก็วิ่งลงบันได สามชั้นแทน ตอนก้าวเท้าขึ้นรถไฟฟ้าใต้ดินที่กำลังจะออกตัว จึงเพิ่งได้เห็นใบหน้าตัวเองสะท้อนบนกระจกมิดๆ จากนั้นก็ จัดทรงผม ผูกเนกไท พยายามลูบรอยยับบนเสื้อ สิ่งที่ผุด ขึ้นมาในความคิดหลังจากนั้นคือใบหน้าเรียบเฉยชวนขนลุกและ น้ำเสียงแข็งกระด้างของภรรยา

ฉันฝัน ภรรยาพูดอย่างนั้นถึงสองครั้ง ใบหน้าของเธอ แวบขึ้นมาเหนือความมืดมิดในอุโมงค์จากอีกฝั่งของกระจก รถไฟฟ้าใต้ดิน ใบหน้านั้นดูไม่คุ้นตาราวกับคนแปลกหน้า แต่ ผมต้องหาข้ออ้างเอาตัวรอดจากคู่ค้าและสรุปแผนงานที่จะ นำเสนอวันนี้ภายในสามสิบนาที จึงไม่มีเวลาคิดถึงพฤติกรรม แปลกประหลาดของภรรยาอีก ได้แต่พูดซ้ำๆ ในใจอยู่ครู่หนึ่ง ว่า ถึงอย่างไรวันนี้ก็ต้องกลับบ้านเร็วให้ได้ เพราะสองสามเดือน

มานี้หลังจากย้ายแผนกผมก็ไม่ได้กลับบ้านก่อนเที่ยงคืนเลยสักวัน

*

ในป่าอันมืดมิดนั้นไม่มีใครอยู่เลย ฉันแหวกฝ่าดงต้นไม้ที่ขอบใบแหลมคมจนได้แผลทั้งใบหน้าและแขน รู้สึกเหมือนว่ามากับใครสักคน แต่กลับพลัดหลงอยู่คนเดียว ฉันกลัว ฉันหนาว พอเดินข้ามลำธารที่กลายเป็นน้ำแข็งก็เจออาคารสว่างไสวคล้ายโรงนา ฉันเห็นมันทันทีที่เลิกลำแสงส่องตรงปากทางเข้าโรงนา ขึ้นแล้วเดินเข้าไป ก้อนเนื้อสีแดงสดขนาดใหญ่หลายร้อยก้อนแขวนอยู่บนลำไม้ไผ่ยาว บางก้อนยังคงมีเลือดสีแดงสดหยดลงมา ฉันเดินฝ่าแนวก้อนเนื้อไว้จุดสิ้นสุดเหล่านั้นไปเรื่อยๆ กระนั้นก็ยังไม่เห็นปลายทางอีกฝั่งหนึ่ง เสื้อผ้าสีขาวที่สวมอยู่ชุ่มโชกไปด้วยเลือด

ไม่รู้ว่าฉันพาตัวเองออกมาจากตรงนั้นได้อย่างไร ฉันวิ่งทวนลำธารอยู่อย่างนั้น จู่ๆ ทั้งป่าก็พลันสว่างสดใส บรรดาต้นไม้ประจำฤดูใบไม้ผลิพากันงอกงามเขียวขจี มีเด็กเล็กมากมายกลิ้งของอร่อยโซมา หลายครอบครัวปิกนิกกันอยู่ ภาพนั้นเปล่งประกายระยิบระยับเกินบรรยาย แว่วเสียงน้ำจากลำธารไหลริน ผู้คนปูเสื่อนั่งอยู่ริมน้ำ บ้างกินคิมบับอยู่ เสียงคนย่างเนื้อ เสียงเพลง เสียงหัวเราะสนุกสนานดังชัดเจนจากอีกฝั่งหนึ่ง

แต่ฉันกลัว เลือดฝ้ายคงเปราะเลือด ฉันอาศัยจังหวะที่
ไม่มีใครมองเห็นหลบไปซดตัวแอบหลังต้นไม้ มือของฉันเบื่อน
เลือด ปากของฉันก็เบื่อนเลือด เพราะฉันเก็บก้อนเนื้อที่ร่วง
ในโรงนาแห่งนั้นขึ้นมากิน เพราะฉันบดเคี้ยวเนื้อสดอันอ่อนนุ่ม
จนเลือดสีแดงอาบย้อมทั่วทั้งเหงือกและเพดานปาก แววตา
ของฉันเป็นประกายวิบวับสะท้อนอยู่ในแอ่งเลือดเงินองบนพื้น
โรงนา

มันไม่น่าจะแจ่มชัดสมจริงขนาดนั้นได้เลย ทั้งสัมผัส
ของเนื้อสดที่ฟันฉันบดเคี้ยว ทั้งไบหน้าและแววตาของฉันที่
แปลกไปราวกับไบหน้าที่ไม่เคยเห็นมาก่อน แต่นั่นคือไบหน้า
ของฉันแน่นอน ไม่สิ กลับกันต่างหาก นั่นคือไบหน้าที่ได้เห็น
มาหลายต่อหลายครั้งแล้ว แต่ไม่ใช่ไบหน้าของฉัน อธิบายไม่ถูก
เหมือนกัน คุ่นเคย แต่แปลกหน้า...ชัดเจน แต่แปร่งประหลาด
แปร่งประหลาดชวนขนลุก

*

โต๊ะอาหารมือเย็นที่ภรรยาจัดเตรียมมีเพียงซูปสาหร่ายใส ใส่
ใบผักกาดหอมและเต้าเจี้ยว ไม่ใส่กระทั่งเนื้อวัว หอย และกิมจิ
“อะไรกัน จะบอกว่าคุณเอาเนื้อสัตว์ไปทิ้งหมดเพราะไฉน
บ้าบอ นั่นหรือ เนื้อพวกนั้นราคาตั้งเท่าไร”

ผมลุกจากเก้าอี้โต๊ะอาหารไปเปิดช่องแช่แข็งของตู้เย็นข้างในนั้นว่างเปล่า มีแค่ผงธัญพืชคั่ว พริกป่น พริกอ่อนแช่แข็ง กระเทียมสับถุงหนึ่งเท่านั้น

“อย่างน้อยก็ทอดไข่ดาวให้หน่อยเถอะน่า วันนี้ผมเหนื่อยจริงๆ มือเห็งก็ไม่ได้กินอะไรจริงจัง”

“ไข่ก็ทิ้งไปแล้ว”

“ว่าไงนะ”

“ฉันยกเลิกบริการส่งนมแล้วด้วย”

“เหลือเชื่อเลย คุณจะไม่ให้ผมกินเนื้อด้วยอีกคนหรือ”

“ฉันปล่อยให้ของพวกนั้นอยู่ในตู้เย็นไม่ได้ ฉันทนไม่ไหว”

ทำไมถึงได้เอาตัวเองเป็นศูนย์กลางแบบนี้ล่ะ ผมก็ลองมองใบหน้าภรรยาตรงๆ เธอที่กำลังหลบตามองต่ำ ดูสงบนิ่งยิ่งกว่าที่เคย สิ่งนี้อยู่เหนือความคาดหวังของผมมาก ไม่อยากเชื่อว่าเธอจะมีด้านเห็นแก่ตัวและเอาแต่ใจถึงขั้นนี้ ทั้งยังเป็นผู้หญิงที่ไร้เหตุผลได้ขนาดนี้

“หมายความว่าต่อไปจะกินเนื้อสัตว์ในบ้านนี้ไม่ได้แล้วหรือ”

“ถึงยังมีส่วนใหญ่คุณก็กินข้าวที่บ้านแค่มื้อเช้าอยู่แล้วนี่มือเห็ง มือเย็นน่าจะได้กินเนื้ออยู่แล้ว...ไม่ได้กินเนื้อมื้อเดียวไม่ตายหรอก”

ภรรยาตอบอย่างใจเย็นราวกับว่าการตัดสินใจนั้นเป็นเหตุเป็นผลและถูกต้องเหมาะสมดีแล้ว

“ก็ได้ สมมติว่าผมทำแบบนั้นก็ได้ แต่คุณละ จากนั้นคุณ
จะไม่กินเนื้ออีกต่อไปแล้วหรือ”

เธอพยักหน้า

“งั้นหรือ ถึงเมื่อไหร่ละ”

“...ตลอดไป”

ผมพูดไม่ออก ก็พอจะเคยได้ยินได้ฟังและรู้อยู่บ้างว่า
ช่วงนี้กระแสกินมังสวิรัตกำลังมาแรง ผู้คนหันมากินมังสวิรัต
เพราะหวังจะมีชีวิตยืนยาวและแข็งแรงขึ้น อยากลดเงื่อนไขที่
ก่อให้เกิดอาการแพ้หรือภูมิแพ้ บ้างก็อยากจะทำนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
หากเป็นพระที่วัดก็ย่อมมีความตั้งใจยิ่งใหญ่ว่าจะไม่ฆ่าสัตว์
ตัดชีวิต แต่เธอไม่ใช่เด็กสาววัยรุ่นนั้สัักหน้อย จะทำแบบนี้ไป
ทำไมกัน เธอไม่ได้จะลดน้ำหนัก ไม่ได้จะรักษาโรค ไม่ได้โดน
ผีเข้าสิง แต่ฝันร้ายแค่ครั้งเดียวก็เปลี่ยนพฤติกรรมการกินไปเลย
ทั้งยังหัวรั้นไม่ยอมฟังสิ่งที่สามีพยายามเตือนสติด้วย

หากภรรยาเป็นพวกขยงเนื้อมาตั้งแต่แรก ผมยังพอ
จะเข้าใจได้ แต่เธอกินง่ายมาตั้งแต่สมัยก่อนแต่งงาน และผม
ก็ถูกใจจุดนี้เป็นพิเศษ เธอพลิกเนื้อซีโรจนบดเคี้ยวอย่าง
อย่างเชี่ยวชาญ ทำทางตอนมือหนึ่งถือที่ตืบ อีกมือหนึ่งถือกรไกร
ขนาดใหญ่ตัดเนื้อเป็นชิ้นๆ นั้นก็ดูคล่องแคล่ว อาหารที่เธอทำ
ทุกวันอาทิตย์หลังแต่งงานก็ไม่เลวเลย ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหมู
สามชั้นที่หมักด้วยขิงสับและน้ำเชื่อมไว้ล่วงหน้าแล้วนำมาทอด

จนได้รสหอมหวานเอร็ดอร่อย อาหารสูตรพิเศษที่นำเนื้อวัวสำหรับทำชาบูมาปรุงรสด้วยพริกไทย เกลือไม่ไฟ น้ำมันงา คลุกเคล้าด้วยแป้งข้าวเหนียวก่อนนำไปย่างจนนุ่มเหมือนต็อกหรือที่เรียกว่าซ็อน¹นั้นอีก ยังมีข้าวยาบิบบับถ่วงอกที่นำเนื้อวัวดิบและข้าวสารแช่น้ำมาผัดในน้ำมันงา ก่อนจะนำไปหุงแล้วโปะถ่วงอกไว้ด้านบนด้วย ไหนจะแกงเผ็ดเนื้อไก่ใส่มันฝรั่งหั่นชิ้นหนาๆ ซุปเผ็ดร้อนเดือดปุดซุ่มน้ำเข้าเนื้อ ผมเคยนั่งกินหมดสามจานในคราวเดียว

แล้วดูสารับอาหารที่ภรรยาทำตอนนี้สิ เธอนั่งเอนหลังพิงเก้าอี้พลาตักซุปสาหร่ายที่เห็นแวนเดียวก็รู้ว่าไม่อร่อยเข้าปาก จากนั้นก็ห่อข้าวกับเต้าเจี้ยวด้วยผักกาดหอม ยัดใส่ปากตัวเองแล้วเคี้ยวจนแถมป่อง

จู่ๆ ความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นมา ผมเพิ่งตระหนักว่าตัวเองไม่รู้อะไรเกี่ยวกับผู้หญิงคนนี้แม้แต่หน่อย ไม่รู้จักเธอเลยโดยสิ้นเชิง “ไม่กินหรือ”

เธอถามด้วยน้ำเสียงไม่ใส่ใจ ทำเหมือนผู้หญิงวัยกลางคนที่ตรากตรำเลี้ยงลูกมาแล้วสี่คน จากนั้นก็เคี้ยวก้านกิมจิเสียงดังกร๊วมๆ อยู่พักใหญ่ ไม่แยแสผมที่ยืนจ้องเธออยู่

¹อาหารเกาหลีที่นำวัตถุดิบ เช่น เนื้อปลา แฮม ผัก มาหั่นเป็นชิ้นซุบแป้งบางๆ แล้วนำไปทอด

*

ภรรยาเป็นอย่างนั้นเรื่อยมาจนกระทั่งฤดูใบไม้ผลิมาเยือน ตอนนั้น
ต่อให้ต้องกินแต่ผักทุกเช้า ผมก็ไม่บ่นอะไรอีกแล้ว หากฝ่ายหนึ่ง
ลุกขึ้นมาเปลี่ยนเป็นคนละคน อีกฝ่ายก็ต้องตามน้ำไปอย่าง
ช่วยไม่ได้

เธอฝ่ายพอมลงทุกวัน โหนกแก้มที่เดิมทีนูนชัดอยู่แล้ว
ยิ่งบุตโปนจนไม่น่ามองเข้าไปใหญ่ เมื่อไม่แต่งหน้า ผิวของเธอ
จะดูซีดเซียวเหมือนคนป่วย หากการเลิกกินเนื้อสัตว์ทำให้
ทุกคนพอมลงได้จริงเหมือนภรรยา คงไม่มีใครต้องกังวลเพราะ
การลดน้ำหนักแล้ว ผมรู้ว่าเธอไม่ได้ซูบพอมลงเพราะกินมังสวิรัต
แต่เป็นเพราะความผีนั่น ไม่สิ จริงๆ แล้วเธอแทบไม่ได้นอน
เลย

ภรรยาไม่ใช่คนขยัน หลายครั้งที่ผมกลับบ้านดึก เธอ
ก็มักเข้านอนก่อน แต่เดี๋ยวนี้ต่อให้ผมกลับถึงบ้านหลังเที่ยงคืน
แล้วอาบน้ำเตรียมเข้านอน เธอก็ยังไม่เข้านอนอยู่ดี เธอไม่ได้
อ่านหนังสืออยู่ ไม่ได้แชตกับใครในอินเทอร์เน็ต ไม่ได้ดูโทรทัศน์
ช่องเคเบิลทั้งคืนด้วย งานเดิมบทรพุดลงในบอลลูนก็ไม่มีทาง
เยอะขนาดนั้น

กว่าเธอจะเข้านอนก็ปาไปตีห้าแล้ว หลังจากหลับๆ ตื่นๆ
อยู่อีกหนึ่งชั่วโมงก็ตื่นเต็มตาขึ้นมาพร้อมส่งเสียงครางเบาๆ

เธอตื่นมานั่งมองผมกินอาหารมือเข้าด้วยผมเผ้ากระเซอะกระเซิง
ใบหน้าหมองคล้ำ เส้นเลือดในดวงตาแตกเป็นริ้วแดงก่ำ โดยที่
ตัวเองไม่ตักอาหารขึ้นมากินเลยแม้แต่ช้อนเดียว

สิ่งที่ทวนใจผมยิ่งกว่านั้นคือเธอไม่คิดจะมีเช็กซ์กับผมอีก
ต่อไปแล้ว เดิมทีภรรยาผมจะตอบสนองความต้องการทางกาย
ของผมโดยไม่พุดอะไร บางครั้งเธอเป็นฝ่ายเล้าโลมผมก่อน
ด้วยซ้ำ ทว่าตอนนี้แค่สัมผัสไหล่เบา ๆ เธอก็บิดตัวหลบเงียบ ๆ
ครั้งหนึ่งผมเคยถามถึงเหตุผล

“ปัญหาคืออะไรกันแน่”

“ฉันเหนื่อย”

“เพราะฉันผมถึงได้บอกให้กินเนื้อไก่ล่ะ คุณไม่กินเนื้อ
เลยไม่มีแรง เมื่อก่อนไม่ได้เป็นแบบนี้”

“ความจริงแล้ว”

“ว่าไงนะ”

“...เป็นเพราะกลืน”

“กลืนนั่นหรือ”

“กลืนเนื้อ มีกลืนเนื้อแผลออกมาจากตัวคุณ”

ผมหัวเราะเสียงดัง

“ไม่เห็นหรือไงว่าเมื่อกี้ผมอาบหน้าแล้ว กลืนจะมาจากไหน”

เธอตอบจริงจัง

“...จากทวารอุทุมชนของคุณ”

บางครั้งผมก็คิดในแง่ร้าย หากว่าเป็นเพียงอาการแรกเริ่ม
ละ หากนี้เป็นจุดเริ่มต้นของโรคหิวาตระแวง อาการหลงผิด
หรืออาการทางประสาทที่เคยแต่ได้ยินคนอื่นพูดถึงกันละ

ถึงอย่างนั้นก็ยากจะมองว่าเรามีภาวะวิกฤตจิต เธอยัง
พูดน้อยเหมือนเดิม บ้านช่องก็เป็นระเบียบเรียบร้อยดี ทุกวันหยุด
สุดสัปดาห์เธอจะทำยาผักสองอย่าง บางครั้งก็ทำจับแซ่² ที่
ใส่เห็ดแทนเนื้อสัตว์ด้วย หากคิดเสียว่าการกินมังสวิรัตกำลัง
เป็นที่นิยมก็คงไม่แปลกอะไร แต่เมื่อผมเฝ้าถามถึงเหตุผล
ที่เธอนอนไม่หลับขึ้นมาในเช้าที่เธอดูเหม่อลอยเป็นพิเศษและ
เหมือนถูกอะไรบางอย่างกดทับอยู่ เธอจะตอบแค่ “ฉันฝัน”
เท่านั้น ผมไม่ได้ถามต่อว่าเป็นความฝันแบบไหน เพราะไม่อยาก
ฟังเรื่องโรงนาในป่าอันมืดมิดหรือใบหน้าที่สะท้อนในแอ่งเลือด
อีกต่อไปแล้ว

เธอยังคงซุบซอมลงเรื่อย ๆ ท่ามกลางความฝันและความ
เจ็บปวดที่ผมไม่เคยเข้าถึง ไม่มีทางรู้และไม่อยากรู้ ก่อนหน้านี้
ผมเคยสงสัยว่าเธอจะพอมบางลงจนเหมือนพวกนกเตนหรือเปล่า
แต่แล้วท้ายที่สุดเธอก็กลับยิ่งพอมแข็งลงไปอีกจนเหลือแต่กระดูก
เหมือนคนป่วย ทุกครั้งที่ความคิดแง่ร้ายผุดขึ้นมา ผมจะคอย

² อาหารเกาหลีที่นำวัณเส้นซึ่งทำจากแป้งมันเทศไปผัดในน้ำมันงา
กับผักชนิดต่างๆ

เตือนตัวเองว่า พ่อตาแม่ยายที่เปิดโรงไม้และร้านขายของชำขนาดเล็กในเมืองเล็กๆ พี่สาวภรรยานิยัตติ ไปจนถึงน้องชายภรรยาและภรรยาของเขานั้นล้วนไม่น่าจะเป็นสายเลือดที่มีความผิดปกติทางจิตได้เลย

ภาพครอบครัวของเธอในห้วงคำนึงมักปรากฏขึ้นพร้อมกลิ่นควันคละคลุ้งและกลิ่นกระเทียมไหม้ ระหว่างที่รับส่งแก้วโซจู ไชมันจากเนื้อสัตว์ค่อยๆ ไหม้ไฟ พวกผู้หญิงจะพูดคุยเสียงดังจ๊อกแจ๋กอยู่ในครัว สมาชิกทุกคนในครอบครัว โดยเฉพาะพ่อตานั้นชอบกินยุคยว³ ส่วนแม่ยายแล่นือปลาเป็นๆ ได้ ขณะที่พี่สาวภรรยาและภรรยาก็รู้วิธีกวัดแกว่งมีดโอโต้เล่มใหญ่ที่ใช้กันในร้านขายเนื้อและสับไก่หนึ่งตัวเป็นชิ้นๆ ได้ ผมเคยชอบทักษะการใช้ชีวิตของภรรยาผู้ตบแมลงสาบหลายตัวด้วยมือเปล่าได้ เธอคือผู้หญิงธรรมดาที่สุดในโลกที่ผมอุตส่าห์เลือกมาไม่ใช่หรือ

ต่อให้สภาพของเธอจะดูน่าสงสัยจริงๆ ผมก็ไม่คิดจะพาเธอไปเข้ารับคำปรึกษาหรือการบำบัดใดๆ ทั้งนั้น แม้จะพรวดพราดว่า ‘ก็แค่อาการป่วยอย่างหนึ่ง ไม่ใช่ความบกพร่องอะไรหรอก’ แต่คำพูดเหล่านั้นก็ใช้ได้เฉพาะกับเรื่องของคนอื่นเท่านั้น ผมจะทนรับเรื่องราวแปลกประหลาดใดๆ ไม่ได้เลยจริงๆ

³ อาหารเกาหลีที่ทำจากเนื้อวัวดิบ คลุกเคล้ากับเครื่องปรุงรสต่างๆ เช่น น้ำมันงา เกลือ พริกไทย กระเทียมสับ และน้ำตาล

*

เช้าของวันก่อนหน้าจะฝันถึงเรื่องนั้น ฉันกำลังหั่นเนื้อสัตว์แช่แข็ง
ส่วนคุณเอาแต่โมโหแล้วก็เร่งเร้า

โธ่เว้ย จะยืดยาดแบบนั้นอีกนานไหม

รู้ใช่ไหม ยิ่งคุณเร่ง ฉันยิ่งลนลาน กระวนกระวายเหมือน
กลายเป็นอีกคนไป ทุกอย่างเลยยิ่งยุ่งเหยิง เร็วอีก เร็วขึ้นอีก
มือที่จับมีดเอาไว้เคลื่อนไหวอย่างเร่งรีบจนต้นคอฉันร้อนผ่าว
อยู่ๆ เขียงก็ไถลไปข้างหน้า ตอนนั้นเองที่มีดบาดนิ้วฉันและ
ส่วนหนึ่งของใบมีดก็บินไป

พอฉันยกนิ้วชี้ขึ้นมา เลือดสีแดงสดหยดหนึ่งก็ค่อยๆ
แผ่เป็นวงกลมกว้างขึ้นเรื่อยๆ พอเอานิ้วใส่ปากฉันก็โล่งใจขึ้น
น่าแปลกที่รสคาวเลือดแปร่งๆ และสีแดงสดนั้นเหมือนจะทำให้
ฉันสงบลงได้

คุณเคี้ยวพุลโกกี⁴ ที่คืบขึ้นมาเป็นคำที่สองแล้วกลับถ่ม
มันออกมา จากนั้นก็หยิบเศษอะไรสักอย่างที่ส่องประกายขึ้นมา
พลางร้องตะโกนเสียงดัง

นี่มันอะไรเนี่ย! เศษใบมีดไม่ใช่หรือ!

⁴ อาหารเกาหลีที่นำเนื้อสัตว์มาแล่บางๆ แล้วย่างบนเตาอย่างหรือ
ผัดบนกระทะ

ฉันได้แต่มองคุณที่ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความฉุนเฉียวอย่าง
เหม่อลอย

ถ้าผมกลืนลงไปจะอย่างไร! เกือบตายแล้วนะ!

ทำไมตอนนั้นฉันถึงไม่ตกใจเลยนะ กลับสงบยิ่งกว่าเดิม
เสียอีก รวากับมีมือเย็นเฉียบช่วยยันหน้าผากของฉันเอาไว้
อยู่ๆ ทุกอย่างที่อยู่รอบตัวฉันก็พากันร่นถอยออกไปเหมือน
กระแสน้ำไหลย้อนกลับ ทั้งโต๊ะอาหาร คุณ เฟอร์นิเจอร์ทั้งหมด
ในครัว รวากับเหลือแค่ฉันและเก้าอี้ที่นั่งอยู่ท่ามกลางพื้นที่ว่าง
ไร้ขอบเขต

จากนั้นรุ่งสว่างวันต่อมาฉันก็ได้เห็นแองเงิ้ลเลือดในโรงนา
และใบหน้าที่สะท้อนอยู่บนนั้นเป็นครั้งแรก

*

“ทำไมปากคุณเป็นแบบนี้ล่ะ ไม่ได้แต่งหน้าหรือ”

ผมถอดรองเท้าหนัง ลากแขนภรรยาที่ยืนใจลอยอยู่ใน
ชุดเทรนช์โค้ตสีดำเข้าไปในห้อง

“จะออกไปด้วยสภาพแบบนี้หรือไง”

ภาพของผมและภรรยาสะท้อนอยู่ในกระจกโต๊ะเครื่องแป้ง

“เอาใหม่ แต่งหน้าใหม่ซะ”

ภรรยาสะบัดมือผมออกเฉียดๆ เปิดตลับแป้งแล้วใช้พัฟ